

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 февруари 1986 година *

По дело 175/84

Krohn & Co. Import-Export (GmbH & Co. KG), Hamburg, за която се явяват адв. Modest, адв. Gündisch и адв. Landry, Rechtsanwälte, Hamburg, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Ernest Arendt, 34 B rue Philippe-II,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Peter Karpenstein, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Manfred Beschel, от Правния отдел на Комисията, сграда Jean Monnet

ответник,

Иск за обезщетение по член 178 и член 215, параграф 2 от Договора за ЕИО за вреди, претърпени в резултат от отказа на Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung, Германия, в качеството Ж на институция, оправомощена от Комисията да предоставя лицензи за внос по искане на ищеца,

СЪДЪТ,

в състав: лорд Mackenzie Stuart, председател, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann (председатели на състави), г-н G. Bosco, г-н T. Koopmans, г-н O. Due, г-н Y. Galmot, г-н C. Kakouris и г-н T. F. O'Higgins, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 ноември 1985 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С иск, постъпил в Съда на 4 юли 1984 г. Krohn & Co., е завела дело в съответствие с член 215, параграф 2 от Договора за ЕО за обезщетение за вреди, претърпени в резултат от отказа на Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (Федерална служба за организация на селскостопанските пазари), в качеството Ж на институция, оправомощена от Комисията на Европейските общности, да предостави лицензи за

* Език на производството: немски

внос на продукти, попадащи в подпозиция 07.06 А от Общата митническа тарифа (маниока) от Тайланд.

2. Споразуменията за внос за съответните продукти са включени в Споразумението за сътрудничество между Европейската икономическа общност и Кралство Тайланд, одобрено от Решение от 19 юли 1982 г. на Съвета (ОВ L 219, стр.52). Споразумението за сътрудничество определя годишните квоти, като ограничава количествата маниока, които могат да бъдат внасяни в ЕИО на преференциални цени от вносно мито от 6 % *ad valorem*.

3. С членове 1 и 5 от Споразумението за сътрудничество, Тайланд се задължава да управлява износа си на маниока към Общността по такъв начин, че да гарантира, че тези годишни квоти не се превишават. Това управление следва да се гарантира чрез сертификати за износ към Общността, издавани от тайландските органи, датата на които определя годишната квота, към която спадат превозваните по море количества.

4. Общността от своя страна се задължава да предприеме необходимите мерки органите на държавите-членки да издават вносни лицензи след представяне на съответните тайландски експортни сертификати. Съответно на 22 юли 1982 г. Комисията е приела Регламент № 2029/82, с който подробно се уреждат правилата за прилагане на споразуменията за внос, приложими по отношение на продуктите, попадащи в подпозиция 07.06 А от Общата митническа тарифа, с произход от Тайланд и внесени от тази държава през 1982 (ОВ L 218, 1982 г., стр. 8).

5. Съгласно разпоредбите на Регламент № 2029/82 на Комисията, исканията за лицензи за внос на продукти, попадащи в подпозиция 07.06 А от Общата митническа тарифа трябва да се представят на компетентните органи в държавите-членки (член 4), които трябва да съобщават на Комисията информацията по член 9 „всеки ден... относно всяка молба за лиценз”.

6. Съгласно член 7, параграф 1 от регламента, компетентният национален орган е задължен при поискване да издаде лиценз за внос, „с изключение на случаите, при които Комисията е информирала компетентните органи на държавата-членка чрез телекс, че условията, установени в споразумението за сътрудничество не са налице”.

7. На 16 ноември 1982 г. Krohn (ищецът), който се е занимавал с внос и продажба на едро на зърнени храни и храни за животни, е изискал от Bundesanstalt, на основание Регламент № 2029/82 да издаде пет лиценза за внос, които да се отнасят за внос от Тайланд на общо 54 895 472 kg маниока, като е приложил към искането си и редица сертификати, които са били издадени на 18 август и 7 септември 1982 г.

8. Предвид периода от време, който е изтекъл от издаването на тайландския сертификат за износ до завеждането на молбата на Krohn за лицензи за внос, Комисията е решила да установи дали са налице условията в Споразумението за сътрудничество между ЕИО и Тайланд. За тази цел, тя е изисквала от Bundesanstalt чрез телекс от 23 ноември 1982 г.

да предостави информация за датата, на която маниоката е превозена по море в Тайланд, името на кораба, на който е била маниоката и датата и мястото, на които е било очаквано да се уредят митническите формалности.

9. С телекс от 23 ноември и 7 декември 1982 г. Bundesanstalt е информирала Krohn за изискванията на Комисията и е поискал от него да предостави необходимата информация.

10. На 21 декември 1982 г. с телекс, Комисията е информирала Bundesanstalt във връзка с молбата за лиценз за само 500 тона, че информацията, представена от Krohn не може да се приеме като адекватна и че поисканото разрешение за износ не трябва да се издава.

11. След като е разгледал телекса и цялата информация, предоставена му от Krohn по отношение на другите количества, Федералният офис е информирал Krohn с решение от 23 декември 1982 г., за отказа си да му издаде поисканите разрешения за износ.

12. На 25 май 1983 г., след обмяна на кореспонденция с Федералния офис, Krohn е завел дело пред Verwaltungsgericht Административен съд, Frankfurt am Main за отмяна на Решението от 23 декември 1982 г. и за разпореждане, с което да се възложи на Bundesanstalt да издаде поисканите разрешения за износ с намалено вносно мито от 6% *ad valorem*.

13. В допълнение, с писмо от 6 юни 1983 г., Krohn е поискал от Комисията обезщетение, което се позовава на незаконния отказ на Комисията да разреши издаването на разрешения за износ и обема на щетите, претърпени в резултат от това. Комисията е отхвърлила искането на 28 юли 1983 г.

14. В подкрепа на исканията си в това производство, Krohn заявява, че е понесъл значителни загуби в резултат от неиздаването на разрешения за износ. Той твърди, че е отговарял на условията, съдържащи се в релевантните норми за издаване на изисканите разрешения за износ и че допълнителните изисквания, наложени от Комисията са били незаконни. Поради това, той твърди, че на Комисията следва да бъде възложено да му изплати обезщетение за нанесените вреди.

15. В отговор на съмненията, които Комисията е изразила относно допустимостта на иска, без обаче да посочва възражение по член 91, параграф 1 от Процедурния правилник, Съдът, решава по своя инициатива, на основание член 92, параграф 2 от Процедурния правилник да се произнесе по трите аргумента за недопустимост.

а) отказът да се издадат поисканите разрешения за износ се е съдържал в решението на Bundesanstalt, следователно само национален съд може да присъди отговорност и това дело попада извън компетентността на Съда.

б) дори ако Комисията е потенциално отговорна, ищецът трябва преди това да е изчерпал средствата за защита, които са били на негово разположение в националната съдебна система, за да получи отмяна на решението на Bundesanstalt.

в) накрая, при всички случаи, допускането на иска би означавало обезсилване на правните последици от индивидуалните решения на Комисията по отношение на ищеца (телекси от 23 ноември и 21 декември 1982 г.), които не са били оспорени в срок и са станали окончателни.

По първия аргумент за допустимост на иска

16. Според Комисията, целта на иска за обезщетение, предвиден по членове 178 и 215 от Договора за ЕИО, не е да се даде възможност на Съда да прецени валидността на решенията на националните агенции в рамките на Общата селскостопанска политика или да преценява финансовите последици от такива национални решения по отношение на лицата (виж по този въпрос Решение от 12 декември 1979 г. Firma Hans Otto Wagner GmbH, 12/79, Recueil стр. 3657, от 27 март 1980 г., Sucrimex, 133/79, Recueil стр. 1299, и от 10 юни 1982 г., Interagra, 217/81, Recueil стр. 2233). Правните последици от тези решения не се обезсилват от факта, че в този случай приложимите правила оправомощават Комисията да дава инструкции на националните органи.

17. Krohn обаче, поддържа, че в този случай, Комисията е упражнила правомощия по член 7 от Регламент № 2029/82 като е дала инструкции на националния орган и следва да се счита като същинския автор на решението, в резултат от което са претърпени вреди.

18. Съдът би искал да отбележи, че член 178 във връзка с член 215 от Договора предоставят компетентност на Съда само да възлага обезщетение за вреди, претърпени от институции на Общността или от техни служители при изпълнение на техните служебни задължения, с други думи – за вреди, които са резултат от извъндоговорна отговорност на Общността. Вредите, нанесени от национални органи от друга страна, могат да са основание за носене на отговорност от страна на тези органи и националните съдилища имат изключителната компетентност да се произнасят като определят обезщетения за такива вреди.

19. Когато в случаи като настоящия, решение, което засяга неблагоприятно ищеца, прието с оглед гарантиране на прилагането на разпоредби на Общността, е необходимо, за да се установи компетентността на Съда, да се определи дали незаконното поведение, на което се позовава иска за обезщетение, съставлява фактически отговорност на институция на Общността и не може да бъде вменено на националния орган.

20. В подкрепа на своя иск за обезщетение, ищецът се е ограничил като е пледирал незаконност на телексите, изпратени до Bundesanstalt от Комисията на 23 ноември и 21 декември 1982 г.

21. По отношение на този въпрос от формулировката на член 7 параграф 1 от Регламент № 2029/82 става ясно, че неговите разпоредби предоставят на Комисията единствено правото да дава становища по решения, които се приемат авансово за плащане на корпоративен данък върху печалбата в контекста на сътрудничеството между нея и националните органи, отговорни за прилагането на разпоредбите на Общността, но всъщност я оправомощават да настоява националните органи да отказват молби за разрешения за износ, когато условията, предвидени в Споразумението за сътрудничество не са налице.

22. Нещо повече, от информацията, предоставена от страните и техните аргументи пред Съда, става ясно, че телексите на Комисията от 23 ноември и 21 декември 1982 г. са целели ефективно упражняване на правомощията, вменени Ж от разпоредбите, и че тяхната цел е да дадат инструкции на Bundesanstalt да откаже издаването на разрешенията за износ, ако не се предостави задоволителен отговор на исканията за предоставяне на информация, отправени до Krohn.

23. От упоменатото по-горе следва, че незаконното поведение, на което се позовава ищеца при обосноваването на иска за обезщетение следва да се вмени не на Bundesanstalt, която е била обвързана да изпълни инструкциите на Комисията, а на самата Комисия. Поради това, Съдът е компетентен да разгледа делото, заведено от Krohn и съответно първият аргумент за недопустимост на иска следва да бъде отхвърлен.

По отношение на втория аргумент срещу допустимостта на иска

24. Комисията твърди, че съгласно решенията на Съда, един иск за обезщетение по членове 178 и втория параграф от член 215 от Договора за ЕИО е допустим, само ако ищецът е изчерпал процедурата, която му дава възможност да иска отмяна на решението на националния орган пред националните съдилища. В този случай, обаче Krohn е завел дело пред Verwauungsgericht, Frankfurt am Main за отмяна на отказа на Bundesanstalt да издаде разрешения за износ и за това той да бъде задължен да издаде такива, и това дело все още не е завършило с окончателно решение. Поради това, правата на защита за ищеца по националното право, все още не са били изчерпани.

25. Krohn твърди, че искът за обезщетение, който е предвиден от член 215 параграф 2 от Договора за ЕИО по никакъв начин не зависи от правото на иск по националното законодателство. Освен това, в този случай, един иск за отмяна не би му дал възможност да постигне желаната от него цел, която е да възстанови нанесените вследствие отказа за издаване на разрешения за износ вреди.

26. Съгласно установената съдебна практика, искът за обезщетение, предвиден в член 178 и 215, параграф 2 от Договора за ЕИО, е бил въведен като независим иск с конкретна цел в системата от искове и условията за неговото прилагане се определят от специалния му характер.

27. Независимо от това е вярно, че такива искове трябва да бъдат разглеждани в контекста на цялата система за защита на лицата, установена от Договора и че допустимостта на такъв иск може, в определени случаи да зависи от изчерпването на националните права за завеждане на дело на разположение за отмяна на решение на национален орган. За да е налице такава хипотеза обаче, е необходимо тези национални права за завеждане на дело да предоставят ефективни средства за защита на съответното лице и да водят до обезщетение за претендираните вреди.

28. Настоящият случай не е такъв. Няма нищо, което да сочи, че отмяната на решението на Bundesanstalt и издаването, след изтичането на няколко години, на разрешения за износ, поискани през 1982 г. би компенсирало Krohn за вредите, претърпени от него по това време. Поради това, такава отмяна не би отменила необходимостта за ищеца, ако той иска обезщетение, да заведе дело пред Съда по член 178 и член 215, параграф 2 от Договора.

29. При тези обстоятелства допустимостта на този иск не може да бъде поставена в зависимост от изчерпването на националните права за завеждане на дело, които са на разположение срещу решението на Bundesanstalt, следователно втория аргумент срещу допустимостта също трябва да бъде отхвърлен.

По отношение на третия аргумент за допустимост

30. Комисията отбелязва, че Krohn не е завел дело по член 178, параграф 2 от Договора за отмяна на нейните инструкции до Bundesanstalt в телексите от 23 ноември и 21 декември 1982 г. Поради това, тези индивидуални решения са станали окончателни по отношение на Krohn. Съгласно решение на Съда (Решение от 13 юли 1963 г., Plaumann, 25/62, Recueil стр. 197), иск за обезщетение не може да се завежда, ако той би отменил правните последици от едно индивидуално решение, което е станало окончателно.

31. Krohn твърди, че е бил уведомен единствено за решението на Bundesanstalt и че по това време нищо не е сочело, че Комисията е приела действително решение, което я засяга пряко. При всички случаи, допустимостта на неговия иск не може да бъде условна в зависимост от наличието на заведен преди това иск за отмяна на решението на Комисията.

32. Както Съдът отбеляза по-горе, искът по член 178 и член 215, параграф 2 от Договора е предвиден като самостоятелна форма на иск с конкретна цел. Той се различава от иска за отмяна по това, че неговата цел не е да отмени конкретен акт, а да обезщети за вреди, претърпени от една институция. От това следва, че наличието на

индивидуално решение, което е станало окончателно, не може да има възпиращо действие по отношение на допустимостта на такъв иск.

33. Упоменатото от Комисията решение се отнася единствено до изключителен случай, при който иск за обезщетение е заведен за изплащането на сума, която е равна на задължението, което ищецът е имал да плати съгласно едно индивидуално решение, така че ищецът иска фактически отмяна на това индивидуално решение. При всички случаи, такива съображения не са релевантни по отношение на настоящото дело.

34. От това следва, че третият аргумент срещу допустимостта също трябва да бъде отхвърлен.

35. Тъй като искът е допустим, делото следва да се разгледа по същество и да се постанови решение.

По съдебните разноски

36. Съдът не се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1. Обявява иска за допустим.**
- 2. Делото следва да се разгледа по същество и да се постанови решение.**
- 3. Не присъжда съдебни разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 февруари 1986 година.

Подписи